

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 277/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **S&M partners s.r.o.**, Jantárová 1508/8, Košice, zastúpeného JUDr. Roland Kovács, advokát, s.r.o., Mäsiarska 30, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/18/2026-286 zo 17. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom krajského súdu v civilnom spore, ktorý sa týka zodpovednosti správcu cesty za škodu podľa Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) v súvislosti s povinnosťami podľa zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „cestný zákon“) a zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane prírody“).

II.

2. Mestský súd zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa proti žalovanej organizácii vyššieho územného celku domáhal zaplata 2 107,22 eur. Nebolo sporné, že sťažovateľovi bola v máji 2023 spôsobená škoda tak, že pri jazde po ceste v správe žalovanej spadol na jeho auto konár zo stromu rastúceho na pozemku v konaní nezisteného vlastníka. Mestský súd vychádzal z § 10 ods. 1 cestného zákona, podľa ktorého nikto svojou činnosťou nesmie ohrozovať cestu a premávku na nej, § 14 ods. 3 cestného zákona, podľa ktorého o výrube drevín rozhoduje cestný správny orgán po dohode s orgánom životného prostredia, a § 47 ods. 2 zákona o ochrane prírody, podľa ktorého vlastník, správca alebo nájomca pozemku, na ktorom sa nachádza drevina, je povinný sa o ňu starať, najmä ju ošetrovať a udržiavať. Z toho vyvodil, že správca cesty nie je bez ďalšieho

zodpovedný za stromy popri ceste a zodpovedným je vlastník pozemku, na ktorom je strom, ktorý má prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ. Popritom poukázal na to, že žalovaná priebežne kontrolovala porasty priľahlé k ceste. Žalovaná tak neporušila prevenčnú povinnosť podľa § 415 OZ a ani škodu nespôsobila porušením právnej povinnosti podľa § 420 ods. 1 OZ.

3. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozsudok mestského súdu potvrdil. Stotožnil sa s jeho odôvodnením. Zdôraznil, že rozhodujúce bolo posúdenie toho, či žalovaná bola povinná starať sa o stromy mimo cesty v jej ochrannom pásme. Uviedol, že k tomu bola povinná len v rozsahu 60 cm po stranách vonkajšieho telesa cesty, no nie v rámci celého cestného ochranného pásma, ktoré je pri miestnych cestách 15 až 25 metrov. Podľa krajského súdu nebolo sporné, že strom bol v ochrannom pásme, no jeho konáre presahovali nad cestu bez toho, aby prekážali v zjazdnosti a rozhláde. Žalovaná tak nebola povinná vykonávať prerezávku týchto konárov, keďže to nemožno vyvodit' zo žiadneho predpisu. Opačný názor by viedol k absurdnému záveru, podľa ktorého by správca ciest bol povinný orezávať všetky konáre presahujúce nad cestu bez toho, aby tvorili prekážku v zjazdnosti a rozhláde. To platí osobitne v situácii, že v konaní nebolo zistené, že by na úseku pred vznikom škody dochádzalo k padaniu konárov zo stromov.

III.

4. Podľa sťažovateľa súdy dospeli k záveru, že žalovaná neporušila svoje povinnosti, no tento záver je výsledkom svojvoľného, selektívneho a extrémne formalistického výkladu. Sťažovateľ tvrdí, že výklad krajského súdu nerešpektuje ústavne konformný výklad prevenčnej povinnosti správcu cesty zabezpečiť jej bezpečné užívanie. Je toho názoru, že rozhodujúce nemôže byť umiestnenie stromu mimo cesty, ale objektívne riziko zásahu jeho konárov do cesty. Opak je podľa sťažovateľa v rozpore s účelom právnej úpravy, podľa ktorej má správca udržiavať cestu v stave bezpečného užívania. Podľa sťažovateľa s ohľadom na to, že pád konárov nad cestou možno objektívne predvídať, je nesprávne podmieniť prevenčnú povinnosť indíciami rizík (poškodenie stromu, predchádzajúce škodové udalosti), keďže to popiera jej samotnú podstatu.

5. Sťažovateľ uvádza, že nesprávny je záver súdov, ktorý spočíva v presune zodpovednosti na vlastníka pozemku, ktorý v konaní nebol identifikovaný, čo vedie k tomu, že škoda vznikla, no nik za ňu nezodpovedá. To považuje za nezlučiteľné s princípom efektívnej súdnej ochrany, keďže v dôsledku takéhoto výkladu by za škodu nik nezodpovedal a nik negarantuje bezpečnosť premávky. Podľa sťažovateľa krajský súd individuálne neposúdil konkrétnu situáciu a zastáva názor, že prerastajúce konáre nepredstavujú hypotetické, ale priame riziko. Je toho názoru, že krajský súd nesprávne použil argument o absurdných dôsledkoch opačného názoru bez posúdenia primeranosti požadovanej starostlivosti. Namieta, že krajský súd prevzal argumentáciu mestského súdu o tom, že starať sa o dreviny popri cestách sa má vlastník pozemku, keďže správca cesty má riešiť vegetáciu zasahujúcu do užívania cesty. Inak by bola prevenčná povinnosť správcu bez významu a všetka zodpovednosť by bola na vlastníkovi pozemku, hoci zodpovednosť správu cesty je primárna.

IV.

6. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá. Rozporné so základným právom na súdnu ochranu

je súdne rozhodnutie, odôvodnenie ktorého je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

7. Tak tomu v prípade sťažovateľa nie je. Z ustanovení cestného zákona a zákona o ochrane prírody je zrejmé, že správca cesty a vlastník pozemku, na ktorom je strom, majú povinnosti, ktorých cieľom je zabrániť tomu, aby pri prevádzke ciest nedošlo ku škodám spôsobeným stromami. Hoci do úvahy prichádzalo porušenie povinností oboch subjektov, sťažovateľ zodpovednosť uplatnil len vo vzťahu k žalovanej, ktorá cestu spravuje, no bez toho, aby akokoľvek bližšie argumentoval tým, akú prevenčnú povinnosť porušila a v akom súvisle bolo toto porušenie v súvislosti so vzniknutou škodou. To, že niekomu vznikne škoda, neznamená, že za vzniknutú škodu musí zodpovedať ten, kto mal určitú prevenčnú povinnosť.

8. V tejto súvislosti nie je mylný záver krajského súdu o tom, že by bolo absurdné od správcu cesty vyžadovať také opatrenia, ktoré by celkom vylúčili možnosť vzniku škody spadnutým konárom a ktoré by mohli spočívať len v tom, že by bol správca cesty povinný odstrániť všetky nad cestu presahujúce konáre stromov alebo stromy, ktoré na cestu môžu padnúť. Vyžadovanie takéhoto opatrenia je absurdné a za zjavne mylný nemožno považovať argument krajského súdu o tom, že zásahy do drevín treba vykonať len v prípade indícií rizík. Je tomu tak preto, že nemožno dospieť k záveru, že ústavne konformný je len taký výklad, ktorý by viedol k záveru o zodpovednosti správcu cesty za akýkoľvek pád konára na cestu. Cestný zákon a ani zákon o ochrane prírody neustanovuje objektívnu zodpovednosť správcu cesty za škodu spôsobnú pádom konára zo stromu susedného pozemku. Účelom povinností správcu cesty je nepochybne predchádzať škodám. Z týchto povinností však nemožno dospieť k záveru, že správca zodpovedá za akýkoľvek škodu.

9. Nemožno súhlasiť so sťažovateľom v tom, že závery súdov vedú k presunu zodpovednosti výlučne na vlastníka pozemku. Súčasťou ústavných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie totiž nie je to, aby pri vzniku škody bola vždy vyodená zodpovednosť voči konkrétnemu subjektu. Je tomu tak preto, že k vzniku škody môže dôjsť nielen náhodou, ale aj pri splnení všetkých rozumne vyvoditeľných prevenčných povinností. Sťažovateľ porušenie takejto povinnosti okrem absurdnej požiadavky na vyklčovanie lesa v okruhu výšky stromov okolo cesty neformuluje. Pritom opomína, že svojimi strohými skutkovými tvrdeniami práve on presúval zodpovednosť na žalovanú a argumentácii súdov vytýka nedostatočnosť posúdenia konkrétnosti situácie, hoci práve jeho argumentácia sa obmedzila len na konštatovanie pádu konára bez zohľadnenia akýkoľvek osobitných okolností jeho veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu